

видимы. зачтото, като не сж благодарны, кога сж други-тѣ благополучны, не щжтъ нито да имъ помагатъ, нито добры совѣты да имъ даватъ. Но что спечалватъ съ това тыя безумны челоуѣцы? Что? Едно само неудовольствіе. Ако бѣхж разумны, щехж да ся радватъ за благополучіе-то на братіе-то си и щехж да имъ помагатъ; но зачтото сж безумны, правѣжтъ наопаки. Тѣмъ ся случавя онова, что ся случи на малкый Петръ Оса-та, за когото мыслиж да ви сжмъ приказвалъ исторіиж-тж, а може не сжмъ?

Дѣца-та не помнехж да сж ъ чули, и Теофиль имъ ъ приказа.

Петръ Оса-та бѣше сынъ на добъръ бащж, който разнесе всичко-то си иманіе, за да даде добрж отхранж на сына си; той бѣ го испратилъ въ сжще-то училище, въ кое-то бѣхж испратили и мене мои-тѣ родители. Въ училище-то имаше дѣца на челоуѣцы побогаты, който имахж дрехы похубавы отъ Петровы-тѣ. Това не бѣше му драго, безумному. Не му стигнж това; но кога му наднеше случай, той гледаше да поврежда и да оплесква на други-тѣ дрехы-тѣ. Това бѣше много лошо, но той пакъ можеше да ся исправи отъ тажж лошж паклонность, ако бѣ послушалъ совѣты-тѣ на учителя. Но понеже той не гы слушаше, то порокъ-тѣ му огъ день на день растеше повече, и по тжсь причинж соученицы-тѣ